

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 132/03-4

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júna 2003 predbežne prerokoval sťažnosť S. B., t. č. Ústav na výkon väzby B. B, vo veci porušenia jeho základných práv v súvislosti so vzatím do väzby a ustanovením obhajcu v prípravnom konaní trestnom Okresným súdom v Žiari nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 212/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. B. **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. mája 2003 doručená sťažnosť S. B. (ďalej len „navrhovateľ“), t. č. Ústav na výkon väzby B. B., vo veci porušenia jeho základných práv v súvislosti so vzatím do väzby a ustanovením obhajcu v prípravnom konaní trestnom Okresným súdom v Žiari nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 212/02.

Z obsahu podania vyplynulo, že navrhovateľ bol vzatý do väzby 12. apríla 2002 na základe rozhodnutia Okresného súdu v Žiari nad Hronom. Bol obvinený z trestného činu

vydieranie podľa § 235 ods. 1 a ods. 2 písm. b) a d) Trestného zákona. Navrhovateľ tvrdí, že v konaní o tomto trestnom čine musí mať obvinený obhajcu už v prípravnom konaní na základe § 36 ods. 3 Trestného poriadku. V jeho prípade aj napriek tomu, že žiadal o obhajcu, žiadosti nebolo vyhovené a až 25. apríla 2002 udelil splnomocnenie advokátovi na svoje zastupovanie.

Navrhovateľ v závere svojho podania žiada, aby ústavný súd zrušil rozhodnutie Okresného súdu v Žiari nad Hronom z 12. apríla 2002, pretože „sudca mal dostatok času v stanovenej lehote ho dať do väzby tak, aby neporušil zákon“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť navrhovateľa a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti zistil, že navrhovateľ namieta porušenie práva na nutnú obhajobu, ktoré podľa jeho tvrdenia malo byť porušené ešte v priebehu mesiaca apríl 2002, teda pred viac ako trinástimi mesiacmi.

Keďže sťažnosť navrhovateľa bola ústavnému súdu doručená až 7. mája 2003, t. j. po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom, bolo ju potrebné po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej oneskorenosť.

Ústavný súd už v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 38/98 vyslovil: „Ústavná sťažnosť, ktorá bola podaná Ústavnému súdu SR po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 citovaného zákona, nespĺňa jednu z kogentne ustanovených podmienok pre prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie (citované ustanovenie neumožňuje odpustiť ani predĺžiť lehotu pre podanie ústavnej sťažnosti).“ Uvedený právny názor platí aj po novelizácii ústavy ústavným zákonom č. 244/1998 Z. z., ústavným zákonom č. 9/1999 Z. z. a hlavne ústavným zákonom č. 90/2001 Z. z.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2003